

РЕШЕНИЕ

№ 911

гр. София, 02/16/2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 10/14/2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3948** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. С. Н. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1 б. „д“ от ЗДвП № 21-0271-000-191 от 23.03.2021г. издадена от И. Т. Ш., на длъжност полицейски инспектор при Участък С., РУ Х., с която на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до заплащане на дължимите глоби, за извършени административни нарушения по ЗДвП. В жалбата се сочи, че заповедта е незаконосъобразна и неправилна, издадена при съществени нарушения на административно - производствените правила, по подробно изложени съображения в същата и по специално поради липса на мотиви от една страна. Твърди, че заповедта е издадена в нарушение и на решение на Конституционен съд, като се иска отмяната на заповедта.

Жалбоподателят, редовно призован, се явява лично в с.з., поддържа жалбата и моли за отмяна на издадената принудителна административна мярка, като незаконосъобразна.

Ответникът – не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид разпоредбата на чл. 168 от АПК и прецени събраните по

делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища прие за установено следното:

От приложения по делото (лист 7 от делото) Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 467 от 23.03.2021г., изготвен от И. Т. Ш., на длъжност полицейски инспектор при Участък С., РУ Х., се установява, че на 23.03.2021г. около 17:15 часа в [населено място], по [улица]жалбоподателят управлявал собствения си лек автомобил "С. К." с рег. [рег.номер на МПС] , като бил спрян за проверка и било установено, че управлява МПС с наложено наказание „глоба“ с фишове, на обща стойност 240 лв. неплатени в срока за доброволно заплащане.

На 23.01.2021г. административния орган издал оспорваната заповед, приемайки, че А. С. Н. на 23.03.2021г. около 17:15 часа в [населено място], по [улица]жалбоподателят управлявал собствения си лек автомобил "С. К." с рег. [рег.номер на МПС] , като бил спрян за проверка и било установено, че управлява МПС с наложено наказание „глоба“ с фишове, на обща стойност 240 лв. неплатени в срока за доброволно заплащане. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 23.03.2021 г.

С оглед така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени от оспорващия.

Съдът намира, че оспорения административен акт е издаден от компетентен орган и в изискваната от закона форма.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Оспорвания акт е издаден от полицейски инспектор при Участък С., РУ Х. в това му качество и е налице необходимата компетентност, съгласно Заповед № 1253з-479/16.11.2020 г. на Директора на ОДМВР Х., вр. заповед № 8121з-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи.

Въз основа на съставения АУАН е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, буква „д“ от ЗДвП № 21-0271-000-191 от 23.03.2021г. издадена от И. Т. Ш., на длъжност полицейски

инспектор при Участък С., РУ Х., с която на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до заплащане на дължимите глоби.

Настоящият състав не констатира при издаване на обжалваната заповед да е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствени правила и противоречие на материалноправни норми. Не е налице нарушение на разпоредбите на чл. 34 и чл. 35 от АПК.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Макар, при издаване на процесната ЗППАМ да са допуснати нарушения на процесуалните правила, същата следва да бъде отменена поради обявяване противоконституционност на разпоредбата на чл.171, т.1, буква д от ЗДвП с Решение № 3 от 23.03.2021г. по конституционно дело № 11 от 2020г. (обн. В ДВ, бр. 26 от 2021г.) по следните съображения:

Макар решенията на Конституционния съд, с които се обявява закон за противоконституционен, да имат действие занапред, това тяхно действие не е само по отношение на възникнали след влизане в сила на решението юридически факти, а и по отношение на юридически факти, които са възникнали при действието и въз основа на обявената за противоконституционна норма. Т.е. решението на Конституционния съд има действие и по отношение на всички висящи, незавършени, но възникнали на основата на обявената за противоконституционна норма правоотношения.

Чл. 151, ал. 2, изр. 3 КРБ урежда конститутивното действие на решението на КС, установяващо противоконституционност на закон респ. разпоредба от закон, като занапред тя не се прилага. Съгласно практиката на КС (решение № 22 от 31.10.1995 г. по конст. д. № 25/1995 г., КС) се приема за отмяна на закона и евентуално за възстановяване действието на отменените или изменените редакции на закона преди приемането на противоконституционната му редакция. Всъщност значението на тази норма е, че от влизане в сила на решението на КС всички държавни органи, вкл. съдилищата, са длъжни да не го прилагат. Съдилищата са длъжни да откажат да го приложат по всички висящи дела, а останалите държавни органи – по всички неприключили правоотношения.

На следващо място, чл. 151, ал. 2, изр. 3 КРБ не урежда сила на присъдено нещо на решението на решението на КС, установяващо противоконституционност на закон. Разликата между силата на присъдено нещо на едно съдебно решение и конститутивното му действие е, че силата на присъдено нещо на решението приключва правния спор, предмет на делото, като отрича или потвърждава правото, предмет на спора, и го прави безспорно, регулира поведението на спорещите страни за в бъдеще и прави спора непререшаем, докато конститутивното действие на решението внася правна промяна в материалните отношения на страните по спора.

Всеки правен спор, приключил с решение по същество, формира сила на присъдено нещо, но само определени решения на съда имат преобразуващо действие. Решението по чл. 151, ал. 2, изр. 3 КРБ има конститутивно действие. Същевременно, съгласно чл. 14, ал. 6 З. решенията на КС са задължителни за всички държавни органи, юридически лица и граждани. Задължителността, която има предвид З. в посочената норма, урежда силата на присъдено нещо на решението на КС – както на решението, което установява противоконституционност на закон, така и на това, което отхвърля искането за обявяване на закон за неконституционен. Нейните субективни предели са изключително широки – тази сила на присъдено нещо обвързва всички правни субекти в страната и всички държавни органи – вкл. и съда, какъвто е конкретния казус.

Именно по тази причина, когато противоконституционният закон или друг акт на НС е приложен по отношение на даден правен субект преди да бъде постановено решението на КС, съдът е длъжен да приеме, че е налице противоправност и да отмени оспорения акт, издаден на основание обявената за противоконституционна разпоредба.

С оглед на изложеното, оспорената принудителна административна мярка е наложена на основание обявена за противоконституционна разпоредба – чл.171, т.1, буква „д“ ЗДвП, което налага отмяната на заповедта за налагането ѝ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 60-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. Н. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „д“ от ЗДвП № 21-0271-000-191 от 23.03.2021г. издадена от И. Т. Ш., на длъжност полицейски инспектор при Участък С., РУ Х., с която на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до заплащане на дължимите глоби.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

